

Piše: Zoran Buhač, pedagog

Svijet se danas kreće mnogo brže nego prije. Očekivanja od čovjeka kao pripadnika ljudske zajednice sve su veća. Tako je i s djecom. društvo, država, sustav ili kako god želite nazvati „one gore“ koji kroje prilike u kojima živimo ili ćemo živjeti i pred djecu stavljaju sve veće izazove. Tako se i od djece očekuje da daju puno više u svojem okviru djelovanja. Česti su primjeri ustrašenih roditelja koji trebaju upisati dijete u školu, a škola već, službeno ili neslužbeno, očekuje da dijete zna pisati i čitati. Dijete se u sustavu ranog odgoja i obrazovanja treba upoznati s čitanjem i pisanjem, ali ga ne treba naučiti. Jedan od metoda koje se sjećamo iz osnovnoškolskih udžbenika je i slikopriča koja nam uz pomoć pisane riječi i veselih slika dočarava ideju pisanja i čitanja, ali i lakšeg shvaćanja priče koja je pred nama. Slikopriča je metoda koja se oživljava u vrtićima jer upravo se na ovaj način djecu može lakše zainteresirati za pisanu riječ kao i samo priču. U starijoj odgojnoj skupini Žabice odgajateljice su djeci ponudile ovu mogućnost rada koju su djeca prihvatila. Djeca su crtala crteže koje su izrezivala, a zatim i lijepila na veliki papir na kojem se u skladu sa zalijepljenim crtežima razvijala priča. Djeca na ovaj način na simboličkoj razini crteža shvaćaju riječi, njihovo značenje i mjesto u rečenici. To nije pravo čitanje, ali i ovo „simboličko“ čitanje pomaže djeci da više povezuju te da na njima prihvatljiv način stvaraju temelje za ono pravo školsko čitanje.

